

EN UN SOL DIA HA PASSAT DE SER "AQUESTA PERSONA PER LA QUAL VOSTÈ EM PREGUNTA" O "AQUESTA PERSONA QUE JA NO ESTÀ EN EL MEU PARTIT" A TORNAR A DIR-SE "RITA". EL PITJOR ÉS QUE HO HAN FET SABENT QUE ELLA MAI HAURIA CONSENTIT A AQUESTA BANDA DE TRAÏDORS QUE LI PARLAREN DE "TU" SI HAGUERA ESTAT VIVA.

JOSEP MORENO

El dolor i el dol han deixat anar la llengua de tant de cínic. Avui sabem que tot va ser una gran mentida. No estava tan sola com alguna, mes histèrica que històrica, portada ha sentenciat aquests dies. La nit que ens va deixar havia quedat a sopar amb el ministre García Margallo. També Mariano Rajoy ha confessat que, abans d'acudir al Tribunal Suprem, va parlar amb ella per donar-li ànims, comentar els detalls de la declaració davant la seva senyoria o ajudar-la a triar el vestit més adequat per a l'ocasió. La veritat, amb Mariano mai se sap.

El ben cert és que a Rita mai la van fer fora del PP. Ells no tenen línies roges, sols cortines i paravents d'aquest color. Només ens la van amagar a la vista. Però el PP ja va aprendre la lliçó a mans de Luis Barcenás i com de curt és el camí que va de la complicitat a la rancúnia quan et saps abandonat. Així que per cobrir la figura de la Rita s'asseguraren de fer-ho amb una confortable i càlida manta de complicitats, deferències i promeses que la mantingueren immòbil en el seu convenient silenci. Estic segur que aquesta situació no va ser còmoda per a aquella a qui tantes vegades se li vauplicar que exercira de "cap de cartell" i reclam en mítings, congressos i cites electorals. I em resulta versemblant que sucumbira a la nostàlgia, rememorant temps millors en els quals es reconeixia la seva importància fonamental per assegurar tanta majoria i tan absoluta.

Rita va ser lleial amb els que no ho van ser amb ella, això és cert. Va callar i va esperar confiant que la seua sort canviaria. Però el seu pla va fallar perquè no hi ha càlcul que pugui sobreviure a l'inevitable. Ara, tots parlen del que ella volia o deixava de voler. Ara, no falten els qui denuncien les persecucions i els judicis als quals la van sotmetre aquells que tenen l'obli-

gació de jutjar-la i perseguir-la. Creuen que el plor histèric dels mateixos que ahir murmuraven el seu menyspreu per Rita pels passadissos, dissimularà el lamentable espectacle que en aquestes hores està oferint el Partit Popular.

No sé si després de la mort de Rita el PP revisarà el seu barem per decidir el grau de crueltat aplicable amb els caiguts en desgràcia. En tot cas, això també tindrà alguna excepció, de segur. No em veig jo a Dolores de Cospedal amb el cor trencat pels passadissos del Congrés si un dia, Déu no ho vulga, Luis Barcenás pateix algun accident coronari. Segur que al PP, els futurs difunts seran "víctimes d'una cacera" o "aquest difunt pel qual vostè em pregunta" en funció de tot el que puguen haver confessat al jutge en vida.

Jo no vaig conèixer Rita Barberà més enllà d'unes paraules creuades en un passadís de les Corts Valencianes. Quan

algú ha preguntat la meua opinió sobre la seua implicació en els casos de corrupció del seu partit, sempre he tingut la mateixa resposta: no crec que haja furtat un duro per a sa casa, però tampoc em crec que no sabés qui i quants euros furtaven altres per endur-se'ls a la seua. Crec que la reacció de Joan Ribó ha estat l'apropiada en termes institucionals, humans i també polítics. Amb el seu llegat i la seva figura, finalment han estat més lleials i respectuosos aquells que la van combatre en el terreny de la política, que aquells que es van fer passar pels seus amics.

En aquests dies que s'acosten, no pararan de publicar-se i emetre hores d'imatges de les misses, funerals i homenatges a Rita. Però que les llàgrimes de tant de falsari no els enganyen, amics i amigues. Hi haurà més pena en les mans buides de perruca i collaret del còmic Xavi Castillo que en els punys tancats que premen l'esquela d'alguns líders populars, ja que sovint és més sincer l'amor de l'actor cap al seu personatge que el fanatisme empastifat d'interès amb el qual, no fa tant de temps, altres juraven lleialtat a Rita.

Que no abaixen la guàrdia aquells que de veritat la van estimar i aprecien el seu record i bon nom. Perquè aquells que avui ploren per les cantonades i a crits proclamen la innocència de l'alcaldeessa desapareguda i la injustícia que va sofrir en vida, demà, si els convé, no dubtaran a utilitzar l'impossible testimoni de Rita Barberà per imputar-li delictes dels quals no podrà defensar-se. A les causes que s'investiguen per corrupció en aquest país, com ara el cas Bankia, Gürtel o la visita del papa per exemple, ja ho han fet. Coneixent el pa que donen les seues senyories no m'estranyaria que ni en això respecten Rita.